

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1077/2021
27.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Бате Цветковића, Мирољуба Томића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због два кривична дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милоша Савића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу ЗК.бр.864/20 од 29.03.2021. године и Вишег суда у Нишу Кж1.бр.204/21 од 05.07.2021. године, у седници већа одржаној дана 27.10.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милоша Савића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу ЗК.бр.864/20 од 29.03.2021. године и Вишег суда у Нишу Кж1.бр.204/21 од 05.07.2021. године, у односу на повреду закона из члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу ЗК.бр.864/20 од 29.03.2021. године у ставу I изреке окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ на штету приватног тужиоца ББ и осуђен је на новчану казну у одређеном износу од 40.000,00 (четрдесетхиљада) динара коју је дужан да плати у року од 3 месеца по правноснажности пресуде, а уколико то не учини иста ће се заменити казном затвора рачунајући сваких започетих 1.000,00 динара у један дан затвора. Одређено је да трошкови кривичног поступка приватног тужиоца падају на терет окривљеног, а о чијој врсти и висини ће суд одлучити посебним решењем. Приватни тужилац ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Истом пресудом у ставу II изреке окривљени АА је на основу одредбе члана 423. тачка 1) ЗКП ослобођен од оптужбе за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ у односу на приватну тужиљу ВВ. Приватна тужиља ВВ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1.бр.204/21 од 05.07.2021. године одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног АА - адвоката Милоша Савића и пуномоћника приватних тужилаца ББ и ВВ, адвоката Душана Игњатовића, па је потврђена пресуда Основног суда у Нишу ЗК.бр.864/20 од 29.03.2021. године.

Бранилац окривљеног АА - адвокат Милош Савић поднео је захтев за заштиту законитости само против пресуде Вишег суда у Нишу Кж1.бр.204/21 од 05.07.2021. године, с тим што из навода захтева очигледно произилази да се побијају обе правноснажне пресуде, због повреда одредаба члана 265. став 3. и члана 462. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да преиначи одлуку суда тако што ће окривљеног ослободити кривичне одговорности, уз обавезивање приватне тужиље ВВ да окривљеном надокнади трошкове поступка или да укине првостепену и другостепену одлуку и предмет врати на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је суд одлуком о трошковима кривичног поступка повредио одредбу члана 265. став 3. ЗКП на штету окривљеног, а што би по налажењу Врховног касационог суда представљало повреду закона из члана 441. став 4. у вези члана 265. став 3. ЗКП. По ставу браниоца, како је окривљени побијаном правноснажном пресудом, између осталог, ослобођен од оптужбе за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ у односу на приватну тужиљу ВВ, то је суд био дужан да у побијаној пресуди, по службеној дужности, сходно одредби члана 265. став 3. ЗКП, одреди да приватна тужиља ВВ надокнади окривљеном трошкове кривичног поступка које је он имао у овом предмету поводом њене приватне тужбе и то независно од тога да ли је окривљени истицао или не захтев за накнаду ових трошкова, те да суд потом посебним решењем одлучи колико ови трошкови износе, а након што бранилац окривљеног исте определи у захтеву за накнаду трошкова кривичног поступка, а не да трошкове који су настали везано за приватну тужбу приватне тужиље ВВ сноси сам окривљени.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 264. став 2. ЗКП је прописано да лице које је окривљено за више кривичних дела, није дужно да накнади трошкове у погледу дела за која је ослобођено од оптужбе, уколико се ти трошкови могу издвојити из укупних трошкова.

Из цитиране одредбе члана 264. став 2. ЗКП произилази да лице које је окривљено за више кривичних дела, а што је овде управо случај, неће сносити трошкове настале поводом вођења кривичног поступка у погледу кривичног дела за које је ослобођено од оптужбе, али само под условом да се ти трошкови могу издвојити из укупних трошкова кривичног поступка. Имајући у виду наведено, те да из списка предмета произилази да је против окривљеног АА вођен јединствени кривични поступак због два кривична дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ по приватној кривичној тужби приватних тужилаца ББ и ВВ поднетој суду дана 01.08.2017. године преко њиховог пуномоћника – адвоката Душана Игњатовића и да је окривљени за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ учињено на штету приватног тужиоца ББ оглашен кривим и осуђен побијаном правноснажном пресудом, као и имајући при томе у виду да се у конкретном случају из укупних трошкова кривичног поступка очигледно не могу издвојити трошкови који су настали везано за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ у односу на приватну тужиљу ВВ, а за које кривично дело је окривљени побијаном правноснажном пресудом ослобођен од оптужбе, то стога, по налажењу Врховног касационог суда, у овом конкретном случају суд није повредио одредбу члана 265. став 3. ЗКП која прописује дужност приватног тужиоца да накнади трошкове кривичног поступка у ситуацији када је окривљени ослобођен од оптужбе.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на повреду одредбе члана 462. став 3. ЗКП, истицањем да првостепени суд није у поновљеном поступку поступио по налозима другостепеног суда, јер је одбио да изведе све доказе које је предложила одбрана и јер није расправио сва спорна питања на која је указао другостепени суд у својој одлуци Кж1.бр.165/20 од 13.10.2020. године којом је укинута ранија првостепена пресуда.

Поред тога, бранилац окривљеног у образложењу захтева истиче и да је суд погрешно утврдио чињенично стање из разлога јер је погрешно утврдио да је окривљени АА песницом своје леве руке задао ударац приватном тужиоцу ББ и то у пределу леве стране горње усне и да је приватни тужилац од тог ударца пао, обзиром да то не произилази из изведених доказа, а посебно не из налаза и мишљења вештака медицинске струке, нити произилази да је окривљени повреде могао нанети својом десном руком, због чега суд окривљеног није могао да огласи кривим за предметно кривично дело које он није извршио, већ га је за исто морао ослободити од оптужбе, а што све у битном по налажењу овога суда представља оспоравање утврђеног чињеничног стања и указивање на погрешну оцену доказа од стране суда, давањем

сопствене оцене изведених доказа која је потпуно другачија од оне дате у побијаним правноснажним пресудама.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија због повреде одредбе члана 462. став 3. ЗКП, те због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене изведених доказа, а што не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милоша Савића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић